

BONNIE
MACBIRD

VÉRÉBEN
A
MŰVÉSZET

SHERLOCK
HOLMES-
kalandregény

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkedészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a HarperCollins Publishers-szel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with HarperCollins Publishers. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Bonnie MacBird, 2015 – Harlequin Magyarország Kft., 2016*
A mű eredeti címe: *Art in the Blood* (HarperCollins Publishers Limited, UK)
Magyarra fordította: Zinner Judit

• *Nyomtatásban megjelent:* Harlequin, 2016
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-407-256-0

• *Borítóterv:* © HarperCollinsPublishers Ltd 2015
• *Kép:* © Shutterstock.com; iStockphoto

A MIRA® a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2016

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Bonnie MacBird
Vérében a művészet

Alanek

Tartalom

Előhang

ELSŐ RÉSZ KIFELEÉ A SÖTÉTSÉGBŐL

1. A tűz
2. Úton

MÁSODIK RÉSZ A FÉNYEK VÁROSA

3. Találkozunk a megbízónkkal
4. A Louvre
5. A töltött tojás
6. A Chat Noir

HARMADIK RÉSZ TISZTÁZÓDNAK A FRONTOK

7. Támadás
8. Csúszós lejtők
9. Egy művész veszélyben
10. Mademoiselle La Victoire története

NEGYEDIK RÉSZ A SZÍNFALAK MÖGÖTT

11. Szokatlan dolgok a Baker Streeten
12. Függhíd
13. Mycroft
14. Hazugságokkal felfegyverkezve

ÖTÖDIK RÉSZ A BÁLNA GYOMRÁBAN

15. Megérkezés
16. Javítás szükséges
17. A család körében
18. Az első bepillantás

HATODIK RÉSZ LESZÁLL A SÖTÉTSÉG

19. Gyilkosság
20. A szobalány
21. A szakadék peremén
22. Egy szörnyű hiba

HETEDIK RÉSZ A SZÁLAK ÖSSZEKUSZÁLÓDNAK

23. A horror fokozódik
24. Watson nyomoz
25. Vidocq története

NYOLCADIK RÉSZ

A FEKETE ALAPOZÓ

- 26. Legyőzve
- 27. Vértestvérek
- 28. A győzelem szárnyas istennője

KILENCEDIK RÉSZ 221B

- 29. Vissza Londonba
- 30. Megújulás

ELŐHANG

A 2012-es olimpia nyarán a Wellcome Libraryben kutattam bizonyos Victoria kori orvostudományi könyvekben, és olyan döbbenetes felfedezést tettem, amely gyökeresen új irányt adott a tevékenységemnek. Miután kikértem számos régi kötetet, kis alakú, poros könyvek kerültek eléem, melyek némelyike annyira rossz állapotban volt, hogy finom pamutszalaggal kötözték össze őket.

Kibogoztam a legvaskosabbat, egy kokainhasználattal kapcsolatos értekezést, s észrevettem, hogy a végéhez egy összehajtogatott, megsárgult papírlapokból álló iratköteget csatoltak.

Gondosan kihajtogattam a lapokat, és magam elé helyeztem. A kézírás furcsán ismerősnek tűnt. Jól látok? Visszalapoztam a könyv elejére, s a borító után, a címdalton ott állt az eredeti tulajdonos neve: Dr. John H. Watson.

Az összehajtott, töredezett lapokon pedig ugyanennek a dr. Watsonnak egy kiadatlan, teljes munkája feküdt előttem, főhőse pedig a barátja, Sherlock Holmes.

De miért nem adták ki ezt az esetet a többivel együtt annak idején? Feltételezem, azért, mert ez a többiekénél hosszabb és talán részletesebb történet felfedi e barát jellemének sebezhetőségét, ami a könyv megjelenése esetén veszélyeztethette volna Holmes munkáját és megítélését. Vagy tán maga Holmes tiltotta meg a kiadását, miután elolvasta.

Persze előfordulhat az is, hogy dr. Watson szórakozottságból félretette a kéziratot, és valami ismeretlen okból csatolta ehhez a könyvhöz. Később pedig vagy elvesztette, vagy megfélekedett róla. Így aztán én osztom meg önökkel ezt a történetet, de egy dolgot meg kell jegyezniem.

Az évek során, talán a nedvességtől, talán más miatt számos bekezdés olvashatatlanná halványult, én pedig megpróbáltam rekonstruálni a hiányzó részeket. Amennyiben előfordulnak stílusbeli hibák vagy történelmi pontatlanságok, tudják be ezeket, kérem, az én hiányosságaimnak.

Remélem, osztoznak a lelkesedésemben. Ahogy Nicholas Meyer, a *The Seven-Per-Cent Solution*, a *The West End Horror* és a *The Canary Trainer* felfedezője nemrég üzent a Conan Doyle-imádók tömegeinek: „Ebből sosem elég!”

Elképzelhető, hogy még mindig lappanganak hasonló kiadatlan történetek, úgyhogy keressünk csak együtt tovább! Közben pedig üljenek le mellém a kandallóhoz, és hajoljanak közelebb, mert elkezdek mesélni.

ELSŐ RÉSZ

KIFELEÉ A SÖTÉTSÉGBŐL

„Sokkal inkább szeretnék belehalni a kimerültségbe, mint az unalomba.”
(Thomas Carlyle)

1. FEJEZET

A tűz

Milyen tisztelt barátom, Sherlock Holmes egyszer azt mondta, ha valakinek a vérében van a művészet, az a legfurcsább módokon képes megnyilvánulni. Ez rá is érvényes volt. A kalandjainkról írott beszámolóimban már megemlítettem hegedűjátékát és színészi képességeit, de tehetsége ennél sokkal mélyebben gyökerezett. Meg vagyok győződve arról, hogy egyenesen ez volt kiemelkedő magánnyomozói sikerének a kulcsa.

Azért vonakodtam eddig írni Holmes művészi vénájáról, mert nem szerettem volna megmutatni a sebezhetőségét, ami veszélybe sodorhatta volna. Közismert, hogy nagy képzelőerejükért cserébe a művészek gyakran szélsőséges érzékenységtől és hangulatingadozástól szenvednek. Holmes például könnyen került a bénult lehangoltság állapotába, valahányszor zsákutcába futott egy gondolatmenete, vagy feladat híján megölte az unalom. Ilyenkor én sem voltam képes felrázni őt.

Épp ilyen állapotban találtam a barátomra 1888 novemberének vége felé.

Londont hótakaró borította, s még mindig nem tért magához Hasfelmetsző Jack gyilkosságsorozatának bénító rémületéből. Engem azonban nem az erőszakos bűncselekmények foglalkoztattak akkoriban. Az év elején feleségül vettem Mary Morstant, s a boldog családi élet hullámain ringatóztam. Otthonom távolabb esett attól a lakástól, melyen korábban Holmessel osztoztam a Baker Streeten.

Késő délután épp elégedetten olvastam a kandalló mellett, mikor egy kifulladt küldönc üzenetet hozott. Kinyitottam a levelet, s a következő állt benne:

„Dr. Watson! Felgyújtotta a házat! Jöjjön azonnal!

Mrs. Hudson”

Másodpercekkel később már robogtam is végig az utcán egy bérkocsival a Baker Street felé. Amint nagy sebességgel befordultunk a sarkon, éreztem, hogy megcsúszik a kerék a hókupacokon, s a kocsit veszélyesen megbillen. Kopogtam a tetőn a kocsisnak, s kikiáltottam, hogy hajtsen lassabban.

A Baker Streethez érve megláttam a tűzoltókocsit és számos tűzoltót, amint elhagyják a házunkat. Kiugrottam a konflisból, s rohantam a bejárat felé.

– A tűz? Mindenki jól van odabent? – kiáltottam.

Egy fiatal tűzoltó rám nézett, kormos arcából kivilágított a szeme.

– Eloltottuk. A házinéni jól van. Az úrban nem vagyok biztos.

Az oltásvezető félretolta a fiút, és a helyébe lépett.

– Ismeri az itt lakó urat? – kérdezte.

– Igen, nagyon is. A barátja vagyok – feleltem, mire a tűzoltó gyanakodva kezdett méregetni.

– És az orvosa – tettem hozzá.

– Akkor menjen be, és nézzen rá a fickóra! Valami nincs vele rendben, de nem a tűz az oka.

Hála istennek! Holmes legalább él. Otthagytam a tűzoltókat, és berontottam a hallba. Mrs. Hudson állt ott a kezét tördelve. Sosem láttam még ezt a drága hölgyet ilyen állapotban.

– Doktor! Ó, doktor! – kiáltotta könnyes szemmel. – Hála az égnek, hogy eljött! Rémes volt az utóbbi néhány nap, és most még ez is!

– Ő jól van?

– Ami a tüzet illeti, igen. De valami, valami szörnyű... Azóta, hogy kijött a börtönből. Tele van zúzódásokkal, nem beszél, és nem eszik.

– Börtön? De hát hogyan...? Nem, majd elmeséli később!

Felrohantam az ajtónkhoz vezető tizenhét lépcsőn, s megálltam. Hangosan kopogtam, de nem jött semmi válasz.

– Menjen be! – kiáltott utánam Mrs. Hudson. – Menjen!

Kivágtam az ajtót.

Hideg, füstös légfuvallat csapott meg. Az ismerős szobában a kocsik és a léptek zaja az utcáról már alig hallatszott, tompította a frissen esett hó. Az egyik sarokban egy felfordult szemétkosár hevert vizesen, megfeketedve, mellette elszenesedett papír, s egy kis helyen kiégett és immár át is ázott szőnyeg.

Ekkor pillantottam meg a barátomat.

Haja kócos volt, arca hamuszürke a táplálékhiánytól és a kialvatlanságtól. Őszintén szólva úgy nézett ki, mint aki nem éri meg a másnapot. Reszketve feküdt a kanapén egy kopott, mályvaszínű köntösbe burkolózva. Lábainál egy régi, piros takaró hevert, melyet gyors mozdulattal az arca elé rántott.

A tűz és a dohányfüst áporodott, keserű szaga töltötte be a dolgozószobát. A nyitott ablakon befújt a jéghideg szél.

Odaléptem, becsuktam az ablakot, s nyomban köhögni kezdtem a fojtogató levegőben. Holmes meg sem mozdult.

Testhelyzetéből és szaggatott légzéséből nyomban tudtam, hogy bevett valamit. Valami kábító- vagy stimulálószer. Elfogott a méreg, de azonnal átvette a helyét a lelkiismeret-furdalás. Friss házasságom áldott boldogságában hetek óta feléje sem néztem, nem is beszéltem vele. Holmes nemrég felvetette ugyan, hogy menjünk el együtt egy hangversenyre, de házasemberként fennálló társadalmi kötelezettségeimen kívül lekötött még egy súlyos beteg is, és még válaszolni is elfelejtettem.

– Nos, Holmes – kezdtem –, hadd halljak erről a tűzről!

Semmi válasz.

– Úgy hallom, kis időre bebörtönözték. Miért? És miért nem üzent nekem?

Ismét csak hallgatás.

– Holmes, ragaszkodom hozzá, hogy elmondja, mi folyik itt! Bár megnősültem, tudja, hogy felhívhat, valahányszor valami ilyesmi... amikor... ha maga...

Tétován elhallgattam, ő pedig továbbra sem felelt. Rossz érzés fogott el.

Levettem a nagykabátom, és felakasztottam megszokott helyére, az övé mellé. Aztán visszatértem barátom fekvőhelyéhez.

– Tudnom kell, mi a helyzet ezzel a tűzzel – mondtam halkan.

A rongyos takaró alól kinyúlt egy vékony kar, és gyengén legyintett.

– Baleset.

Egy szemvillanás alatt megragadtam a karját, és kirántottam a fényre. Ahogy Mrs. Hudson is mondta, tele volt horzsolásokkal, sőt volt rajta egy komolyabb vágás is. A belső felén viszont ennél sokkal riasztóbb jeleket találtam: tisztán látható túnyomokat. Kokain.

– A fenébe, Holmes! Hadd vizsgáljam meg! Mi az ördög történt magával a börtönben? És miért került oda?

Meglepő erővel kitépte karját a kezemből, és még jobban beburkolózott a takaróba. Hallgatott, majd végül annyit mondott:

– Kérem, Watson! Jól vagyok, menjen el!

Nem mozdultam. Ez már több volt az alkalmanként előforduló rossz hangulatnál, melynek a múltban oly gyakran a tanúja voltam. Komolyan aggasztott az állapota.

Leültem a kanapéval szemközti karosszékbe, és megfogadtam magamban, hogy addig várok, ameddig kell. Ahogy teltek a percek, és a kandallópárkányon ketyegő óra lassan egy órával többet mutatott, az aggodalmam egyre nőtt.

Kicsit később Mrs. Hudson hozott néhány szendvicset, de barátom tudomást sem vett róla. Csak akkor kiáltott rá, hogy menjen ki innen, mikor nekilátott felitatni a padlóról a tűzoltók által otthagytott víztócsákat.

Kiléptem háziasszonyunkkal a lépcsőpihenőre, s becsuktam magunk mögött az ajtót.

– Miért volt börtönben? – kérdeztem.

– Nem tudom, doktor – felelte. – A hasfelmetsző ügryhöz volt köze. Azzal vádolták, hogy tönkretette a bizonyítékokat.

– Miért nem hívott fel, Mrs. Hudson? Vagy a bátyját? – kérdeztem.

Akkoriban keveset tudtam Holmes bátyjának tekintélyes befolyásáról kormánykörökben vagy az ügyekről, melyeket a kezében tartott, mégis úgy gondoltam, tőle kaphatott volna segítséget.

– Mr. Holmes nem szolt senkinek, egyszerűen csak eltűnt. Szerintem a bátyja sem hallott róla egy egész álló hétig. Persze akkor nyomban elengedték, de addigra már megtörtént a baj.

Sokkal később tudtam csak meg ennek a rémes esetnek a részleteit és a megpróbáltatásokat, melyeken a barátomnak át kellett mennie. És mivel titoktartást fogadtam, az ügy továbbra is homályban marad, amíg nem kerül a történelemkönyvek lapjaira. Elég legyen itt annyi, hogy a barátomnak sikerült jelentősen megvilágítania az ügyet, s ennek bizonyos magas kormányzati körökben nagyon nem örültek.

De ez egy másik történet.

Szóval visszaültem őrhelyemre. Órák teltek el, de nem sikerült Holmest felráznom tespedtségéből, sem beszélgetésre bírnom, sem arra, hogy egyen valamit. Mozdulatlan maradt, mély, veszedelmes depresszióba sülyvedve.

Lassan délután lett, s letéve mellé egy csésze teát, észrevettem egy összegyűrt levelet a kisasztalon. Csendben kihajtottam az alsó felét, s elolvastam az aláírást: Mycroft Holmes.

Kisimítottam az egészet, s végigolvastam. „Gyere azonnal! E/P ügye azonnali beavatkozást igényel a részéről.” Összehajtottam a levelet, és becsúsztattam a zsebembe.

– Holmes! – szólaltam meg. – Vettem a bátorságot, és...

– Égesse el azt az üzenetet! – jött az éles hangú válasz a takaró alól.

– Itt minden vizes – feleltem. – Ki az az E/P? A fivére azt írja...

– Égesse el! Hallja?

Többet nem is mondott, csak ült tovább fedezékében, mozdulatlanul. A nap estébe hajlott, én pedig úgy döntöttem, kivárom, mi lesz, és maradok éjszakára. Vagy eszik, vagy összeomlik, s nekem mint barátjának és orvosának itt kell lennem, hogy segítsek rajta. Szép gondolat volt, csak hogy nemsokára elnyomott az álom.

Másnap kora reggel úgy ébredtem, hogy rajtam volt egy másik piros takaró, melyet immár felismertem a régi szobámból. Mrs. Hudson állt mellettem kezében egy tálcán teával és egy újabb – hosszúkás, rózsaszín borítékba tett – levéllel.

– Ez Párizsból jött, Mr. Holmes – mondta, meglengetve a levelet barátom felé. Semmi válasz.

Az asszony, látva az előző napi, érintetlen ételmet, a fejét ingatta, s aggódó tekintettel pillantott rám.

– Már négy napja, doktor – suttogta, letéve mellém a tálcát. – Csináljon valamit!

A kanapén kuporgó kupacból kinyúlt a vékony kar, és elhessegette.

– Hagyjon magunkra minket, Mrs. Hudson! – kiáltotta Holmes. – Adja ide a levelet, Watson!

Mrs. Hudson távozott, biztató pillantást vetve rám. Én elkaptam a tálcáról a levelet, s feltartottam a magasba.

– Először egyen! – követeltem.

Holmes gyilkos pillantással bukkant elő a gubójából, majd bedobott egy kekszet a szájába. Úgy meredt rám, akár egy mérges kisgyerek.

Még messzebbre tartottam a levelet, és megszagoltam. Ismeretlen, csodálatos illat volt a jutalmam, talán vaníliának és még valami másnak a keveréke.

– Ah! – sóhajtottam élvezettel, de Holmes abban a pillanatban kikapta a kezemből a borítékot – és kiköpte a kekszet.

Alaposan megvizsgálta a papírt, majd feltépte, kivette belőle a levelet, és gyorsan átolvasta.

– Ha! Ebből mit hámoz ki, Watson? – Eleven, szürke szeme még homályos volt a kimerültségtől, de már csillogott benne a kíváncsiság. Jó jel.

Elvettem tőle a levelet, s közben észrevettem, hogy barátom bizonytalanul pislog a teáskanna felé. Töltöttem neki egy csészével, tettem bele egy korty brandyt is, majd átnyújtottam.

– Igya meg!

A levélen párizsi postabélyegző volt, előző napi dátummal. Élénk rózsaszín tintával íródott mives levélpapírra. Ránéztem a finom kézírásra.

– Franciául van – állapítottam meg, majd visszaadtam. – Nehezen olvasható, még ha érteném is. Tessék!

Holmes türelmetlenül kikapta a kezemből, és sorolni kezdte a megállapításait.

– A kézírás határozottan női. Az illata... ah... virágillat, ámbra és egy leheletnyi vanília. Úgy hiszem, ez Guerlain, azaz „Jicky” új illata. Még fejlesztés alatt van, nincs forgalomban. Az énekesnő, ahogy nevezi magát, meglehetősen sikeres lehet, vagy legalábbis nagy csodálatnak örvend, ha már most kapott belőle.

Holmes közelebb ment a tűzhöz, hogy jobban lásson, s elkezdett olvasni azzal a teatralitással, melyet néha élveztem, néha meg inkább csak elviseltem. Mivel folyékonyan beszélt franciául, nem okozott neki nehézséget a fordítás.

– „Kedves Mr. Holmes! – írja a hölgy. – Az ön hírneve és kormányom legutóbbi elismerése ön iránt indított arra, hogy egy szokatlan kéréssel forduljak önhöz. Egy bizalmas, személyes ügyben kérem a segítségét. Bár énekesnő vagyok Párizsban, és mint ilyen ön talán alacsonyabb kaszthoz tartozónak gondol – hm, kaszt, furcsa szóválasztás egy énekesnőtől –, könyörgöm, fontolja meg, nem tudna-e mégis segíteni nekem!” Ah, ezt itt nem tudom elolvasni, nagyon halvány a tinta.

Holmes a kandalló fölötti gázlámpa fénye felé tartotta a levelet. Észrevettem, hogy remeg a keze, s az egész ember mintha imbolygott volna. Mögéje álltam, hogy a válla fölött átnézve lássam az írást.

– Így folytatja: „Az ügy nagyon sürgető, és egy fontos embert érint az önök országában, aki a fiam édesapja.” A hölgy itt kihúzta a nevet, de úgy látom... Mi az ördög!

Még közelebb tartotta a papírt a fényhez, s zavartan összehúzta a szemét. Hirtelen valami különös dolog történt. A tinta elkezdett halványodni, mégpedig olyan gyorsan, hogy még én, aki hátrább álltam, is észrevettem.

Holmes felkiáltott, s azonnal bedugta a levelet a kanapé párnája alá. Várt néhány másodpercet, majd előhúzta, és ránézett. A papír teljesen üres volt.

– A pokolba! – szitkozódott.

– Ez valami eltűnő tinta! – kiáltottam fel, de Holmes egy oldalpillantással elhallgattatott. – Ki a gyereke apja? – kérdeztem. – Sikertelenül elolvasni annak a fontos embernek a nevét?

– Sikertelenül – felelte Holmes mozdulatlanul merevedve. – Pellingham grófja.

Hátrahőköltem a csodálkozástól. Pellingham az egyik leggazdagabb főrend egész Angliában, akinek a neve közzismert a nagylelkűsége, a Lordok Házában gyakorolt hatalmas befolyása, valamint emberbaráti cselekedetei és műgyűjtői szenvedélye révén.

Most pedig egy francia énekesnő azt állítja róla, hogy bizalmas szálak fűzik hozzá.

– Mi az esélye annak, hogy a hölgy igazat mond? – kérdezem.

– Abszurd állításnak tűnik. De talán... – Holmes odalépett a kacatokkal teli asztalhoz, s kisimította a levelet a világoson.

– De miért használt eltűnő tintát?

– Nem akarta, hogy rossz kezekbe kerüljön a levél az úriember nevével. A grófnak állítólag messzire nyúlik a keze. És ezzel együtt azt hiszem, a hölgy nem árult el mindent. – Elővett egy nagyítót, s most azzal vizsgálta a papírt. – Milyen furcsák ezek a karcok! – Megszagolta a levelet. – Ez a nyomorult parfüm! Mégis felfedezhető valami halvány illat... Várjunk csak! – kiáltott fel, azzal kotorászni kezdett az üvegcséi között. Óvatosan rácsepegtetett valamit a papírra, s motyogott hozzá. – Kell hogy legyen még.

Több eszem volt annál, mint hogy megzavarjam munka közben, így visszatértem a korábban olvasott újsághoz. Kis idő múlva diadalkiáltás riasztott fel merengésemből.

– Hah! Épp, ahogy gondoltam, Watson! Az eltűnt levél nem az egyetlen üzenet volt a papíron. Feltártam alatta egy másik írást, mely láthatatlan tintával készült. Okos megoldás! Duplán elrejtett üzenet.

– De hogyan...?

– Voltak finom karcolások a papíron, amelyek nem estek egybe az általunk látott írással. És volt valami furcsa burgonyaillata. A hölgy egy másik tintát is használt, mely csak egy reagens jelenlétében válik láthatóvá, ami jelen esetben a jód.

– Elképesztő következtetés, Holmes! No és mit ír?

– A következőt: „Kedves Mr. Holmes! A legnagyobb rettegés közepette írom önnek ezt a levelet. Nem akartam, hogy a levél a fiam apjának nevével fennmaradjon, ezért az elővigyázatosság. Ha ön olyan éles eszű, mint amilyennek mondják, fel fogja fedezni ezt a második üzenetet. És akkor legalább én is tudhatom, hogy ön az én emberem, aki képes segíteni.

Azért írok önnek, mert tízéves kisfiam, Emil eltűnt a meg nem nevezett úr birtokáról, s attól tartok, elrabolták, vagy valami még rosszabb történt vele. Emil mostanáig ezzel a férfival és a feleségével élt bonyolult körülmények között, melyekről személyesen szeretném informálni önt.

Évente csak egyszer láthatom a fiamat, karácsony előtt, mikor elutazom Londonba, és meghatározott utasításokat követve titokban találkozhatunk.

Egy hete kaptam egy levelet, melyben közölték, hogy a három hét múlva esedékes találkozásunk elmarad, és nem láthatom a gyermeket idén karácsonykor, azaz soha többé. Megparancsolták, hogy fogadjam ezt el, különben végem. Azonnal sürgönyöztem, s egy nappal később megtámadott az utcán egy gonosztevő. Fellökött, s figyelmeztetett, hogy tartsam magam távol a gyermekemtől.

Van még más is, Mr. Holmes, de úgy érzem, mintha valami különös hálót szőnének egyre szorosabbra körém. Meglátogathatom önt Londonban a jövő héten? Az emberség és az igazság nevében kérem, foglalkozzon az ügyemmel! Kérem, sürgönyben válaszoljon Mr. Hugh Barrington aláírással, aki a londoni varieté producere.

Őszinte híve: Emmeline Cherie La Victoire”

Holmes elgondolkodva hallgatott. Felkapott egy kihűlt pipát, a foga közé szorította, s fáradt vonásai mintha kezdtek volna életre kelni.

– Mit gondol erről a „különös hálóról”, Watson?

– Fogalmam sincs, mit gondoljak. Ez a hölgy művésznő. Talán kissé drámaian fogalmazott.

– Nem hiszem. Ez a levél intelligenciáról árulkodik, és gondos tervezésről. – Odakoppintott a pipájával a lapra, mint aki hirtelen döntésre jutott, ránézett az órára, s elszántan csillogó tekintettel kijelentette: – Épp időben vagyunk, hogy még elérjük az utolsó doveri kompot. Csomagoljon, Watson, másfél órán belül átkelünk a kontinensre! – Azzal az ajtóhoz lépett, és lekiáltott a földszintre: – Mrs. Hudson!

– De hát a hölgy azt írta, idejön a jövő héten.

– A jövő héten talán már halott lesz. Bármennyire aggódik is, ez a fiatal nő nem hiszem, hogy fel tudja mérni a rá leselkedő veszélyt. Útközben elmagyarázom.

Azzal már lent is volt a bejárati ajtó előtt, s kiabált hátra a folyosón:

– Mrs. Hudson! A csomagjainkat!

– Holmes! – kiáltottam rá. – Elfelejtí, hogy az én csomagjaim már másutt vannak. A saját otthonomban.

Am ekkor ő már nem is volt a szalonban, átment a saját hálószobájába. Én meg arra gondoltam, talán nem is működik az agya, hogy el tud feledkezni egy ilyen jelentős dologról. Elég egészséges, hogy...?

Felugrottam a székről, s lekaptam a kanapéról a takarót. Az egyik párna alá dugva ott hevert Holmes kokainja és injekciós tűje. Elszorult a szívem.

Barátom megjelent az ajtóban.

– Kérem, adja át bocsánatkérésemet Mrs. Watsonnak, és szedje össze a holmiját... – Elhallgatott, amint meglátta kezemben az üveget és a fecskendő.

– Holmes! Azt mondta, ennek vége.

A büszke arcon halvány szégyenkezés suhant át.

– Én... én attól tartok, szükségem van önre, Watson. – Rövid hallgatás után folytatta: – Mármint ezen az úton. Szabaddá tudná tenni magát?

A kérdés ott lebegett köztünk a levegőben. Barátom sovány alakja szoborként rajzolódott ki az ajtókeretben, szálegyenesen, bár remegve az izgalomtól. Vagy a kábítószerből. Lenéztem a túra a kezemben, s eldöntöttem, hogy nem engedem el egyedül ebben az állapotban.

– Meg kell ígérje nekem, Holmes...

– Nincs több kokain.

– Nincs, és ezúttal komolyan gondolom. Nem tudok magának segíteni, ha nem akar segíteni önmagán.

Holmes bólintott.

Visszatettem a fecskendő a tartójába, zsebre vágtam, majd a kokaint is.

– Szerencséje van. Mary holnap vidékre utazik meglátogatni az édesanyját.

Holmes úgy tapsikolt, akár egy gyerek.

– Remek, Watson! – kiáltott fel. – A vonat háromnegyed óra múlva indul Doverbe a Victoria pályaudvarról. Hozza a revolverét! – tette hozzá, s már futott is felfelé a lépcsőn. Én mozdulni sem tudtam. – Meg szendvicseket! – kiáltotta vissza odafentről.

Elmosolyodtam. Visszatért a régi Holmes, és bármi legyen is ebből, újra hadrendbe állok én is.

2. FEJEZET

Úton

Igyekeztem haza a dolgaimért, és sikerült kiérnem az állomásra, bár már úgy kellett felugranom a doveri vonatra.

A férfi, aki szemben ült velem a kupében, már nem ugyanaz az ember volt, mint akit órákkal ezelőtt összekuporodva találtam a Baker Streeten. Megborotválkozott, és már-már elegáns volt fekete-szürke úti öltönyében. Újra az az imponáló figura, aki tudott lenni, ha akart.

Mivel biztos voltam benne, hogy ez a gyors átváltozás kizárólag az új ügy által keltett izgalomnak köszönhető, és semmi köze nincs az én ténykedésemhez, elismerem, éreztem némi neheztelést. Elhessegettem azonban ezeket a gondolatokat, és úgy döntöttem, inkább örülök annak, hogy barátom újra a régi, bármi legyen is az oka.

Holmes szokatlanul terjedelmes magyarázatba kezdett a helyzetünkkel kapcsolatban. Szeme lázasan csillogott az izgalomtól, s csak remélni tudtam, ez nem egy mániás periódus kezdete.

– A levél dupla kódolása jelent valamit, nem gondolja, Watson? A hölgy nyilván kénytelen volt megemlíteni az úr valódi nevét, ám az elővigyázatossága arra utal, hogy fél is tőle. De engem a második üzenet érdekel igazán.

– Igen. Honnan tudhatta, hogy ön meg fogja találni?

– Természetesen a hírnevem miatt.

– Szóval jót tett magának, hogy megjelent *A bíborvörös dolgozószoba*?

– Elfelejtí, hogy ismert vagyok Franciaországban. Mivel a hölgy érdeklődik a kémia iránt, afféle lakmuszpapírtesztnek vélem, hogy elrejtette a második üzenetet az első alá.

Zavartan dőltem hátra, s közben egy narancsot hámoztam egy rövid pengéjű késsel.

– Elismerem, hogy ügyes húzás volt a dupla tinta trükk. De mi van magával az üggyel? A hölgy el akart jönni önhöz, minek hát ez a sietség? Miért megyünk mi Párizsba?

Holmes felvillantotta csibészes mosolyát.

– Nem örül, hogy Párizsba utazhat, Watson? Hogy elhagyhatja a borús Londont a fényvárosáért? Csak nincs ellenére egy kis kikapcsolódás? Még nem is látta az Eiffel-torony nagyszabású és különös építési munkálatait.

– Azt hallottam, förtelmesen néz ki. És maga sem kikapcsolódni indul, Holmes. Miért gondolja, hogy a hölgyet máris veszély fenyegeti?

– Azt hiszem, az a támadás az utcán csak a jéghegy csúcsa. És aggaszt a kapcsolata a gróffal. A bátyám szerint ezt az embert titokban ugyan, de körülengi az erőszak.

Hirtelen megvilágosodtam.

– Ah! Mycroft levelében ő az E/P! De én mindig úgy tudtam, Pellingham nagy tiszteletben álló emberbarát, a „nemesség kötelez” elvének a megtestesítője. Mégsem lenne az?

– Valóban annak tartják. Hallott a műgyűjteményéről?

– Igen. Ha jól emlékszem, még az apja alapozta meg.

– Legendás gyűjtemény, de manapság hét lakat alatt tartják. Tudja, hogy évek óta nem látta senki?

– Attól tartok, nem követem figyelemmel az efféle dolgokat, Holmes.

– Mycroft azt gyanítja, a gróf gátlástalan módszerekkel gyarapítja műkincsei számát. Most is folyamatban van egy hasonló eset.

– Miért kockáztatná egy ilyen rangos férfi azt, hogy tolvajnak bélyegezzék holmi lopott festmény miatt?

– A gróf olyan befolyásos, hogy ezt elképzelni is alig lehet. A kapcsolatai szinte érinthetetlené teszik. A gyanú úgy leperog róla, mint a víz egy jól vulkanizált esőkabátról. Ugye látott már olyat,

Watson? A szóban forgó műtárgy pedig egy szobor, nem festmény. Méghozzá nem is akármilyen szobor, hanem a marseille-i Niké. Erről hallott már?

– Ah! Az a görög szobor, amit idén találtak? Ha jól tudom, történt egy gyilkosság is vele kapcsolatban.

– Pontosabban négy. A Nikét tekintik a legnagyobb értékű leletnek az Elgin-márványok óta, állítólag fölülmúlja a szamothrakéi Nikét is. Hatalmas szobor, kitűnő állapotban. Felbecsülhetetlen az értéke.

Odakínáltam Holmesnak egy gerezd narancsot, mire elutasítón legyintett, s lelkesen folytatta:

– Nem kevesebb, mint három ország követeli magának a megtalálás dicsőségét és a tulajdonjogot. Némileg ellentmondásos módon a Louvre-ban kötött ki, miután néhány hónapja eltűnt Marseille-ből. A rablás során négy embert megöltek, méghozzá különösen brutális módon. A görög, a francia és a brit kormány mindent megtett, hogy megtalálja a szobrot és a gyilkosokat, de hiába.

– Mind a három ország? Miért kell ez a szobor nekik annyira?

– A megtaláló, a négy megölt férfi egyike, magas rangú angol nemes volt, aki egy franciák által finanszírozott ásatáson dolgozott Görögországban.

– Á, értem. Így aztán önt kérték meg, hogy...

– Mycroft kért meg, hogy nézzek utána, majd a francia kormány is, de eddig elutasítottam.

– Miért?

Holmes sóhajtott egyet.

– Egy mohó előkelőség és egy ügyetlen műkincstolvaj nem igazán keltette fel az érdeklődésemet egészen addig a pillanatig, amíg meg nem kaptam Mademoiselle La Victoire levelét. Úgy tűnik, Pellingham szélesebb körökben tevékenykedik. Mycroft kivizsgáltatta az üzleti és személyes kihágásait a birtokán és annak környékén, melyek megérdemelnek egy alaposabb nyomozást. És bár Mycroft figyelgeti a gróft, még neki is vigyáznia kell Pellingham hatalmas befolyása miatt. További adatokra van szüksége.

– Továbbiakra?

– Gondoljon az esőkabátra, Watson! Mycroftnak bizonyíték kell, amivel igazolni tudja a nyomozását, és Emmeline La Victoire kisasszony nagy valószínűséggel segít bejutni a gróf világába.

Kis időre csendben maradt, én pedig bámultam az elhaladó tájat az ablakon át. Egyre kevesebb látszott belőle az alkonyatban. Sötét, felhős ég borult fölénk, s a távolban villám hasított a levegőbe. Nem tűnt valami kedvező előjelnek átkelésünket illetően. Odafordultam Holmeshoz.

– És akkor még ott van a gyermek dolga. Valamint a hölgy elleni támadás.

– Pontosan.

– Nos, a kisasszony a leveléből ítélve alaposan megrémült.

– Valóban. A kérdés, hogy álnéven válaszoljak, arra utal, hogy figyelik. Véleményem szerint nem fogunk tudni eljutni hozzá egyhamar.

– De ki is pontosan ez az Emmeline La Victoire?

– Nem hallott még a „Cherie Cerise” nevű énekesnőről, Watson?

– Bevallom, nem. Nagyon jól tudja, Holmes, hogy számomra a bridzs és a kandalló melletti olvasgatás jelenti a kikapcsolódást.

– Hah! A magas irodalom! Ön, drága barátom, egy mesterlövész, egy szerencsejátékos, aki az olcsó könyvtár köteteit falja, és imád...

– Holmes! – szóltam rá.

– Cherie Cerise jelenleg Párizs ünnepelt szépsége, és rendkívüli tehetség, ha hinni lehet a híreknek. Hol a Chat Noirban, hol a Moulin de la Galette-ben lép fel, zsúfolásig megtöltve minden alkalommal ezeket a helyeket.

– Chat Noir? Fekete szék?

– Macska, Watson. A Fekete Macska. Nagy hírű szórakozóhely. Tavaly kétszer is jártam ott, amikor a franciáknak dolgoztam. Kitűnő a zene, a közönség, és még a képek is művésziek a falon.

– Még mindig nem értem az összefüggést.

– Nyugalom, kedves doktorom. Majd minden megvilágosodik. De most pihenjen, sok munka áll előttünk. Talán még ma este hallani fogjuk a hölgyet énekelni.

Felsóhajtottam.

– Legalább szép?

Holmes elmosolyodott.

– Micsoda kérdés ez egy nősbembertől? Nem fog csalódni, Watson. Egy francia nő még akkor is műalkotás, ha nem szép. Ha viszont szép, egyetlen nő sem múlhatja felül.

Azzal behúzta a szemébe a kalapját, hátradőlt, és már aludt is.

MÁSODIK RÉSZ

A FÉNYEK VÁROSA

„A művészet a természet megfigyeléséből és tanulmányozásából születik.”
(Cicero)

3. FEJEZET

Találkozunk a megbízónkkal

Az történt, hogy végül Doverben voltunk kénytelenek tölteni az éjszakát, s osztozni egy zsúfolt helyiségen, mely tele volt ott ragadt utazókkal, akiket hozzánk hasonlóan a vihar készítettett maradásra. Holmes kis időre kimerészkedett a havas esőbe, s feladott néhány táviratot, köztük egyet La Victoire kisasszonynak is. Megbízónk így másnap délelőtt tizenegyre várt bennünket az otthonában.

Elhagyván a Gare du Nord pályaudvart, hóeséstől homályos utcákon haladtunk, ahol kristálydíszekként csüngtek a fákról a jégcsapok. Lassan közeledtünk a Montmartre dombjai felé. Itt Holmesnak volt egy kedvenc bisztrója, a Franc Buveur, ahol eltölthettük a találkozóig hátralévő órákat. Korán volt még, és én szívesen fogyasztottam volna egy kávé esetleg egy zsemle társaságában, Holmes azonban mindkettőnknek *bouillabaisse provençalt* rendelt. Kiderült, hogy ez egy tartalmas és ízletes marseille-i halászlé, melyet láthatóan a nap bármely órájában felszolgálnak ebben az intézményben. Az én ízlésemnek kissé furcsa volt, de örömmel láttam, hogy barátom jóízűen fogyasztja.

Megjegyeztem magamnak, hogy térjek vissza vele Párizsba, valahányszor észreveszem, hogy veszélyesen lesoványodik. Eddig ez a gond sosem nyomasztott, de harmincöt évesen már tudtam, hogy nekem inkább az ellenkezőjétől kell tartanom.

Kacsaringós, fákkal szegélyezett utcákon át jutottunk el La Victoire kisasszony címére. A Montmartre-nak ez a része majdnem vidékies nyugalmat árasztott, s fel sem tűnt, milyen közel van az éjszakai életéről híres városrészhez. A régi házak között még itt-ott megbújtak üres telkek és kertek is, melyeket most hó takart. Mögöttük szélmalomok magasodtak, közvetlenül a szomszédos utcán túl.

Egy elegáns, háromszintes épülethez érve, melynek ablakait finom mívű rácsozat védte, becsengettünk, s nemsokára ott álltunk a harmadik szinten, egy, a sötétzöld különös árnyalatára festett ajtó előtt. Bekopogtunk a díszes rézkopogtatóval.

Az ajtót az általam valaha látott egyik legszebb nő nyitotta ki. Cherie Cerise, eredeti nevén Emmeline La Victoire állt előttünk az ajtaja színéhez illő sötétzöld bársonyköntösben, mely hangsúlyozta meglepően zöld szemét és aranybarna haját. Nemcsak fizikai szépsége fogott meg, de a belőle sugárzó asszonyi vonzerővel párosult ritka intelligencia is. Elállt tőle a lélegzetem.

A ragyogó szeme alatti sötét karikák és kifejezett sápadtsága azonban szomorúságról és mély aggodalomról árulkodott. Végigpillantott mindkettőnkön, és láthatóan egyetlen részlet sem kerülte el a figyelmét.

– Á, Monsieur Holmes! – üdvözölte egy mosoly kíséretében a társamat. – Micsoda megkönnyebbülés! – mondta, majd hozzám fordult. Én minden ok nélkül elvörösödtem. – Ön pedig bizonyára Mr. Holmes csodálatos barátja, dr. Watson.

Kezet nyújtottam, de ő hozzám hajolt, és megcsókolta az arcom kétfelől, francia szokás szerint, majd Holmesét is.

Ugyanolyan finom illata volt, mint a levelének – Jicky parfüm, ahogy Holmes nevezte –, s alig tudtam megállni, hogy fülig ne szaladjon a szám. Csakhogy komoly ügyben jöttünk.

– Kisasszony, állunk szolgálatára – mondtam, mire ő helyesbített.

Bájos francia akcentusa csak növelte vonzerejét.

– Asszony vagyok, és köszönöm. Köszönöm, hogy eljöttek, és ilyen hamar.

Nemsokára már egy vidáman pattogó kis kandalló előtt ültünk fényűző lakása szalonjában, melyet a barna és a krémszín franciás árnyalatai jellemeztek, valamint magas plafon, világos keleti szőnyeg és finoman csíkozott selyemmel kárpitozott bútor. A semleges háttérrel színes

virágcsokrok törték meg, meglehetősen drágák az évnek ebben a szakában, no meg szanaszét heverő, szivárványszínű selyemsálak kavalkádja. Látszott, hogy vendéglátónk kifinomult ízléssel bír.

Elnézést kért, hogy nincs itthon a szolgálója, és saját maga hozott nekünk két csésze forró kávét.

– A férjem hamarosan hazatér – mondta –, és a szolgáló is a fűszerestől.

Holmes felsóhajtott.

La Victoire kisasszony ránézett.

– Ez igaz. Nem említettem férjet.

– Ön nincs férjnél – jelentette ki Holmes.

– Ó! De igen! – kezdte a hölgy, mire Holmes felmordult, és hirtelen felállt.

– Jöjjön, Watson! Attól tartok, az ördögnek tartoztunk ezzel az úttal.

A hölgy talpra ugrott.

– Monsieur Holmes! Ne! Könyörgöm!

– Ön nincs férjnél, kisasszony. Ha azt kívánja, hogy segítsek, tökéletes őszinteséget várok el.

Ne vesztesse az időmet!

Vendéglátónk töprengeni látszott, mire vonakodva én is felálltam a helyemről. Holmes a kalapjáért nyúlt.

– Üljenek vissza, kérem! – mondta végül a kisasszony, s maga is így tett. – Egyetérték, hisz az ügy sürgető. De honnan tudta?

Leültem, bár Holmes állva maradt.

– Azt állította, hogy férjnél van, és a férfiú neve szerepel is számos önről szóló cikkben. Mégsem látják sehol, és senki sem tudja, hogy néz ki. Utánanézttem, de még senki sem találkozott vele. Itt, a lakásában pedig csak nő jelenlétére utaló jeleket látni, férfi jelenlétére semmi sem mutat. Az ön sálai hevernek a karosszék hátán, mely az övé lenne, ha létezne. A kandallópárkányon nőket érdeklő könyveket látok, dohányzáshoz való kellékek sincsenek az ön cigarettadobozán kívül – mutatott a kisasztalon fekvő, finom kis ezüstitárcára.

– Igen, az az enyém. Szeretne rágyújtani, Mr. Holmes? Engem nem zavar.

– Nem, köszönöm. Az imént említett részletek csak apró jelek, de a bizonyíték a gyűrű a bal kezén. Látom, hamis, és nemcsak kevésbé szép, hanem túl nagy is önnek. Mivel a ruhája színére és szabására, valamint az otthona berendezésére gondosan odafigyel, az önhöz nem illő gyűrű arra utal, hogy ez a házasság csak fikció, ami feltételezem, férfi hódolói elriasztását szolgálja. Segít, ha azt hiszik, elérhetetlen.

Mindez teljesen nyilvánvalónak tűnt, én mégsem vettem észre egyiket sem a felsorolt tények közül.

La Victoire kisasszony hallgatott, de halvány mosoly jelent meg a szája sarkában.

– Nos, ez mind egyértelmű, de csak azt jelenti, hogy ön jobb megfigyelő, mint a legtöbb ember.

Holmes felhorkant.

– Még nem végeztem...

– Holmes! – intettem udvariasságra.

– Az önről alkotott első benyomásaimra alapozva úgy vélem, még ha pillanatnyilag bizonyítani nem is tudom, hogy ön egyetlen férfiban sem bíz.

– Csak próbálok meggyőződni a képességei felől.

– Nem, azt már megtette. A levéllel.

– Akkor hogyan jutott erre a különös megállapításra öt perc beszélgetés után a szalonomban?

– Holmes! – figyelmeztettem újra, mivel veszélyes vizekre evezünk.

A barátom nem méltatott figyelemre, inkább előrehajolt, s szürke szemének tekintete belefűrődött a hölgy tekintetébe.

– Ön művész, a hírneve alapján nagyszerű, és ebből kifolyólag szilaj természetű s állhatatlan... valamint hajlamos arra, hogy elragadja a képzelete, vagy átadja magát a kétségbeesésnek. Zenei tehetsége, valamint kifinomult ízlése és érzéke a színekhez, amit az öltözéke meg a lakása díszítése

is sejtet, egy kiforrott művész erősen érzékeny természetére utal. Csípős, intelligens modorával leplezi mélyen érzelmes természetét, bár ez nem lehet egyszerű. Kritikus gondolkodása lehetővé tette, hogy ezen gyengeségek ellenére sikeresen megálljon a lábán. Mégis becsapja önmagát, mert a szíve mélyén alapvetően az érzelmei rabja.

– Művész vagyok, és mi valóban érzelmes emberek vagyunk. Ebben nincs semmi új – vágott vissza a hölgy éles hangon.

– Még nem jutottam el a lényegig – intette Holmes.

Hangos csörömpöléssel tettem vissza a csészémet a csészealjra.

– Nagyon finom ez a kávé. Kaphatnék még egy csészével? – kérdeztem.

Egyikük sem figyelt rám.

– No és hová akar kilyukadni? – firtatta a hölgy.

– Önnek van egy törvénytelen gyermeke a gróftól. Bár még nem tudom a részleteket, akkoriban nagyon fiatal lehetett. Nagy valószínűséggel ő volt az első szerelme. Hány éves is volt?

La Victoire kisasszony mozdulatlanul ült a székén. Nem tudtam olvasni a gondolataiban, de a szobában mintha lehűlt volna a levegő.

– Tizenyolc.

– Ah, látom, igazam van.

– Folytassa!

– A gróf nyilván elhagyta, elárulta önt, hiszen nem vette feleségül, s ez bizonyára mélyen megsebezte érzékeny, fiatal lelkét. Úgy vélem, azóta egyetlen férfiban sem tudott megbízni, bár romantikus lénye erősen vágyik erre.

Megbízónk halkán felszisszent.

Holmes szavaitól mintha apró jégcsapokkal telt volna meg a szoba. Néhanapján nem volt tisztában azzal, milyen sebeket képes okozni. A hölgy azonban gyorsan összeszedte magát.

– Bravó, Mr. Holmes! – mondta mosolyogva. – Ez úgy hangzott, mintha ismerné a témát.

– Nekem semmiféle előzetes ismeretem nem volt...

– Ó, nem! Én úgy értettem, hogy személyes tapasztalatból.

Holmes arcán egy pillanatra meglepődés suhant át.

– Aligha. De most inkább foglalkozzunk a fennálló ügygel, és vizsgáljuk meg a részleteit!

– Igen, valóban – értett egyet a hölgy.

Holmes leült, mindketten lehiggadtak, s bokszbajnokok egymás iránti óvatos csodálatával vették szemügyre egymást. Azon kaptam magam, hogy idegesen ülök a szék szélén. Megköszörültem a torkom, s megmozgatva tagjaimat igyekeztem ellazulni.

– Kér cigarettát valaki? – próbálkoztam.

– Nem – felelték egyszerre.

Holmes kezdett beszélni:

– Nos, a fia. Hány éves? Kilenc, tíz?

– Tíz.

– Miből jött rá, hogy eltűnt? Beszélhet nyugodtan franciául, ha szeretné – igyekezett Holmes udvariasabb hangot megütni.

– Ó, nem. Szívesebben mondom el angolul.

– Ahogy óhajtja.

La Victoire kisasszony nagy levegőt vett, s szorosabbra húzta maga körül zöld pongyoláját.

– Minden karácsonykor láthatom az én kis Emilemet Londonban, a Brown Hotelban. Egy „közvetítő” szokta elhozni, egy férfi. Együtt ebédelünk a szálló szép teázójában Emil és én, majd megajándékozom. Elkérdezem, hogyan telt az előző éve, és igyekszem jobban megismerni. Értékes órák, de nagyon kevés. Idén lemondták a találkozót. Írtam levelet, küldtem táviratot, de semmi válasz. Végül ettől a közvetítőtől megtudtam, hogy Emil a nagybátyjánál van a tengerparton, és egy darabig nem lesz elérhető.

– Csakhogy ön kételkedik a történet igaz voltában.

– Mivel nincs is nagybátyja.